

"Yksi vuoden parhaista kirjoista. On mahdotonta olla lumoutumatta tästä lähes täydellisestä romaanista."

HUFFINGTON POST

Ennen kuin olimme sinun

Lisa Wingate

sitruuna

”Samaistuttavat henkilöhahmot ja elävästi kuvatut tapahtumat nykyisinkin ajankohtaisesta aiheesta luovat puitteet mieleenpainuvalle matkalle lähihistoriaamme.”

- Publishers Weekly

”Ennen kuin olimme sinun on jotain enemmän.
Sen kaikki sivut koskettivat jokaista sydämeni sopukkaa.

Se sai minut itkemään, nauramaan ja eläytymään.

Traaginen, mutta ihana kertomus.”

- Boktokig

”Lisa Wingate kiehtoo kielellään, äänellään ja herkkyydellään. Jos saisin suositella vain muutamaa syksyn kirjaa, olisi tämä ehdottomasti yksi niistä.”

- Johanna deckarhörna

Lisa Wingate

Ennen kuin olimme sinun

Suomentanut Hilla Hautajoki

sitruuna kustannus

Niille sadoille jotka katosivat,
ja niille tuhansille jotka eivät kadonneet.
Eläkööt tarinanne ikuisesti.

Niille jotka auttavat orpoja löytämään
loppuelämän kodin.
Tietäkää työnne ja rakkautenne arvo.

Englanninkielinen alkuteos *Before We Were Yours*
Copyright © 2017 by Wingate Media, LLC
All rights reserved.

First published in the United States by Ballantine Books,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York

ISBN 978-952-7343-08-1

Painopaikka ScandBook UAB, 2020

Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

They'd Like to Be Your Christmas Gift

”Tiesitkö, että tässä vapaassa, urhoollisten ihmisten maassa käydään huomattavan paljon vauvakauppaa? Ja tiesitkö, että ne papereihin kirjatut, omistajalta toiselle siirtyvät vastuut ja rahasummat ovat todellisuudessa eläviä, potkivia, lihaa ja verta olevia lapsia?”

– Artikkelista ”The Baby Market”, *The Saturday Evening Post*, 1. helmikuuta 1930

”He ovat, [Georgia Tann] toisti, tyhjiä tauluja. He syntyvät tahrattomina, ja jos heidät adoptoi aivan pieninä ja ympäröi heidät kauneudella ja kulttuurilla, heistä voi tulla ihan mitä ikinä haluat.”

– Barbara Bisantz Raymond, *The Baby Thief*

PROLOGI

Baltimore, Maryland

3. ELOKUUTA 1939

Minun tarinani alkaa helteisenä elokuun iltana paikassa, jota en ikinä tulisi näkemään. Huone on olemassa vain minun mielikuvissani, ja yleensä se näyttää tilavalta ja siistiltä. Seinät ovat puhtaanvalkoiset, ja petivaatteet kahisevat kuin puusta pudonneet lehdet. Ilma on raskas, ja kaskaat sirittävät korkeissa, vehreissä puupiiloissaan aivan ikkunan alla. Katossa säksättävä tuuletin saa verhot lepattamaan, mutta jähmeän kostea ilma ei hievahdakaan.

Sisään tulvahtaa kuusen tuoksua, ja kuulen miten nainen huutaa, kun hoitajat pitelevät häntä aloillaan sängyssä. Hiki kihoo hänen iholleen ja valuu pitkin hänen kasvojaan, käsivarsiaan ja jalkojaan. Hän olisi kauhuissaan, jos hän tiedostaisi mitä tapahtuu.

Hän on kaunis ja herkkä sielu. Hän ei ikimaailmassa aiheuttaisi tarkoituksella kenellekään sellaista tuskaa, joka tästä seuraa. Pitkän elämäni aikana olen oppinut, että suurin osa ihmisistä toimii aina parhaan kykynsä mukaan. He eivät ehdoin tahdoin satuta toista. Se on vain osa tätä raakaa eloonjäämiskamppailua.

Se, mitä tapahtuu viimeisen, armottoman ponnistuksen

jälkeen, ei ole hänen vikansa. Ei hän tätä halunnut. Hänestä tulee ulos sinertävä, äänetön ja liikkumaton lihan-kappale – pieni vaaleatukkainen, nukkemainen tyttö.

Nainen ei tiedä kuinka hänen lapsensa käy. Ja vaikka tietäisikin, lääkitys olisi sumentanut muiston huomiseen mennessä. Hän lakkaa riuhtomasta ja vajoaa hämääseen uneen, johon kipua lievittävät morfiini ja skopolamiini hänet tyynnyttävät.

Uni vapauttaa hänet hetkeksi tästä kaikesta.

Lääkäri ompelee tikit paikoilleen, ja hoitajat siivoavat jäljet. Samalla he käyvät lempeää keskustelua.

”Aina yhtä surullista kun näin käy. On niin väärin, että elämä päättyy ennen ensimmäistäkään henkäisyä.”

”Ja miksi näin käy juuri silloin, kun lapsi on niin toivottu?”

Peitto lasketaan vauvan päälle. Pienet silmät suljetaan. Ne eivät koskaan tulisi näkemään.

Naisen korvat kuulevat mutta eivät ymmärrä kuulemaansa. Kaikki äänet vain liukuvat yhdestä korvas-ta sisään ja toisesta ulos. Ne ovat kuin laineet, joita hän koettaa pyydystää nyrkkiinsä mutta jotka valuvat hänen yhteen puristuneiden sormiensa välistä. Lopulta hän itsekin kelluu pois veden mukana.

Oven takana käytävässä odottelee mies. Hän on tunnettu ja arvostettu, eikä hän ole tottunut olemaan näin avuton. Hänestä piti tulla tänään isoisä.

Innostunut odotus on vaihtunut jäytävään tuskaan.

”Herra hyvä, olen niin kamalan pahoillani”, lääkäri sanoo tullessaan käytävään. ”Voitte olla varma, että teimme kaiken voitavamme helpottaaksemme tyttärenne synnytystä ja pelastaaksemme vauvan. Tiedän miten vaikeaa

tämä teille on. Välittäkää surunvalittelumme myös lapsen isälle, kunhan tavoitatte hänet ulkomailta. Kaikkien niiden pettymysten jälkeenkin teidän perheenne on jaksanut elää toivossa.”

”Voiko hän saada lapsia vielä myöhemmin?”

”En suosittelen sitä.”

”Tätä hän ei enää kestä. Ei myöskään hänen äitinsä kun kuulee tästä. Christine on meidän ainut lapsemme, kuten tiedätte. Se pienten jalkojen tepsutus ja uuden sukupolven alku...”

”Ymmärrän, herra hyvä.”

”Mikä on pahinta mitä voi käydä, jos hän...”

”Hän vaarantaisi henkensä. On hyvin epätodennäköistä, että tyttärenne voisi enää toistamiseen kantaa sikiötä vatsassaan synnytykseen asti. Jos hän siihen ryhtyy, seuraukset saattavat olla...”

”Ymmärrän.”

Lääkäri laskee lohduttavan kätensä murtuneen miehen olkapäälle – tai näin ainakin tapahtuu minun kuvitelmissani. Heidän katseensa kohtaavat.

Lääkäri vilkaisee olkansa yli varmistaakseen etteivät hoitajat kuule. ”Voinko ehdottaa teille jotakin?” hän sanoo hiljaa ja vakavana. ”Tunnen Memphistä yhden naisen...”

LUKU 1

Avery Stafford

AIKEN, ETELÄ-CAROLINA, NYKYHETKI

Limusiini pysähtyy kuumana hehkuvalle asvaltelle. Minä vedän henkeä, siirryn penkin reunalle ja suoristan takkiani. Kadunvarressa seisovat uutisautot odottavat meitä. Vierailu on tarkoin suunniteltu, vaikka olemmekin täällä vain pistäytymässä. Kahden Etelä-Carolinassa vietämäni kuukauden aikana kaikki muukin on ollut tarkoin suunniteltua. Vihjailemme suunnitelmistamme, mutta virallista tiedotetta ei julkaista.

Ei ainakaan vielä.

Ei pitkään aikaan, jos minä saan päättää.

Toivon että voisin unohtaa miksi olen tullut kotiin, mutta kun huomaan että isä ei lue muistiinpanojaan eikä tarkista Leslien, hänen ylitehokkaan lehdistösihteerinsä tekemiä ohjeistuksia, en voi. En voi paeta vihollista, joka salamatkustaa autossa kanssamme. Se piileskelee täällä takapenkillä harmaan mittatilauspuvun alla, joka roikkuu aavistuksen liian löysänä isän leveillä harteilla.

Isä nojaa päätään ikkunaan ja tuijottaa ulos. Hän on käskenyt Leslien ja muiden avustajiensa mennä toisella autolla.

”Oletko kunnossa?” Nyppäisen penkiltä vaalean hiuk-

seni, jottei se tartu hänen housuihinsa kun hän nousee autosta. Jos äiti olisi täällä, hän vetäisi esiin pienen nukkaharjan, mutta hän on kotona valmistelemassa jouluisia perhekuvaa, joka täytyy ottaa kuukausia etuajassa siltä varalta, että isän ennuste huononee.

Isä suoristaa ryhtiään ja nostaa päänsä. Hänen paksu harmaa tukkansa sojottaa sähköisenä pystyssä. Haluaisin silittää sen paikoilleen, mutta en silitä. Niin ei voi tehdä.

Jos äitini pitää huolen monenlaisista pikkuasioista, kuten vaatteiden harjauksesta ja perheemme joulukuvauksen järjestämisestä heinäkuussa, isä on sen vastakohta. Hän on perheemme ainoa mies. Tiedän että hän rakastaa äitiäni, kahta siskoani ja minua, mutta hän sanoo sitä harvoin ääneen. Olen hänen suosikkityttärensä, mutta hän ei ymmärrä minua läheskään aina. Hän on kotoisin aikakaudelta, jolloin naiset menivät collegeen päästäkseen naimisiin. Hän ei tiedä mitä tekisi kolmekymppisen tyttärensä kanssa, joka on valmistunut parhain arvosanoin Columbian yliopiston oikeustieteellisestä tiedekunnasta ja nauttii asianajajan työstään pölyttyneessä syyttäjänvirastossa.

Minulle jäi älykkään tyttären rooli, koska täydellisydentavoittelijatyttären ja söpön tyttären paikat oli perheessämme jo viety. Minä pärjäsin koulussa, joten minus-ta tuli pojankorvike – se jolta isä odotti menestystä. Tosin olin ajatellut, että olisin vanhempi ja valmiimpi kun se tapahtuisi.

Nyt katson isääni ja ajattelen: *Avery, mikset sinä muka haluaisi tätä? Tämän vuoksi isä on ponnistellut koko ikänsä, ja sitä ennen Staffordit sukupolvesta toiseen aina vapausso-
dasta lähtien.* Meidän sukumme on aina palvellut yhteistä

hyvää. Ennen syntymääni isä piti sukumme mainetta yllä palvelemalla sotilaslentäjänä.

Tietysti sinä haluat tätä, minä sanon itselleni. Olet aina halunnut. Et vain odottanut että tämä tapahtuisi jo nyt ja vieläpä tällä tavalla. Siinä kaikki.

Sormet ristissä toivon, että kaikki menee parhain päin ja että päihitämme niin poliittiset kuin lääketieteellisetkin vastustajamme. Isän piti lähteä kesän kongressistunnosta ennen aikojaan, mutta leikkauksensa sekä reiteen kiinnitettävän solusalpaajapumppunsa ansiosta hän on jo toipumaan päin. Minun kotiinpaluuni Aikeniin on vain väliaikainen ratkaisu.

Syöpä ei varjosta elämäämme enää pitkään. Se voiteaan. Jos muutkin ihmiset ovat onnistuneet siinä, myös senaattori Wells Stafford voi onnistua siinä. Hän on miehistä paras ja vahvin.

”Oletko valmis?” hän kysyy ja oikoo pukuaan. Helpotun, kun hän kampa kädellään takatöytänsä sileäksi. En ole vielä valmis muuttamaan tyttärestä hoitajaksi.

”Jep, perässä tullaan.” Tekisin hänen vuoksensa mitä tahansa, mutta toivon että menee vielä monta vuotta ennen kuin meidän pitää vaihtaa vanhemman ja lapsen roolit toisin päin. Olen sivusta seuranneena nähnyt, miten vaikea isän on ollut tehdä omaa äitiään koskevia päätöksiä.

Judy-mummi on enää haamu entisestä pirteästä ja savenalmiista itsestään. Niin tuskallista kuin se onkin, isä ei voi puhua tästä kenenkään kanssa. Jos media saisi selville, että mummi on siirretty tasokkaaseen hoivakotiin lyhyen matkan päähän kotoamme, siinä häviäisivät kaikki, kuten politiikassa on tapana sanoa. Viime aikoina osavaltiotamme on kohahduttanut vanhustenhoitoskandaali, jossa

yrittömyyksiä hoivakotiketjuja on syytetty vanhusten kaltoinkohtelusta ja kyseenalaisista kuolemista. Jos isän poliittiset vastustajat saisivat tietää mummista, he syyttäisivät isää joko rikkaiden etuoikeuksien hyödyntämisestä tai sydämättömyydestä ja äitinsä panemisesta laitokseen. He väittäisivät, että hän kääntää selkensä avuntarvitsijoille, jos se vain hyödyttää hänen ystäviään ja tukijoitaan.

Todellisuudessa hänen mummia koskevilla päätöksillään ei ole mitään tekemistä politiikan kanssa. Tässä asiassa me olemme kuin kuka tahansa perhe. Minkä tien valitsemmekin, se on päällystetty syyllisyydellä, viivoitettu tuskalla ja lovettu häpeällä. Meitä nolottaa Judy-mummin puolesta. Me pelkäämme ja odotamme sydän särkien, mihin hänen dementiansa johtaa. Ennen muuttoaan hoivakotiin hän karkasi sekä hoitajaltaan että kotiapulaisiltaan. Hän tilasi taksin ja katosi kokonaiseksi päiväksi. Lopulta hänet löydettiin ostoskeskuksesta, jossa hän ennen tykkäsi käydä shoppailemassa. Meille on täysi mysteeri, miten hän onnistui pääsemään sinne omin avuin, sillä hän ei muista aina edes meidän nimiämme.

Tänä aamuna minulla on ranteessani yksi mummin lempikoruiista. Tunnen sen hennon painon kädelläni, kun astun ulos limusiinista. Teeskentelen, että olen valinnut sudenkorentorannekorun hänen kunniakseen, mutta oikeasti koru vain muistuttaa siitä, että me Staffordin naiset teemme kuuliaisesti sen mitä pitää vaikka emme haluaisikaan. Tämä paikka ahdistaa minua. En ole ikinä pitänyt hoivakodeista.

Tämä on vain lyhyt vierailu, sanon itselleni. Lehdistö on täällä vain kuvaamassa, ei kyselemässä kysymyksiä. Me kättelemme, kiertelemme ympäriinsä ja osallistumme yh-

den asukkaan satavuotissyntymäpäiväjuhliin. Sankarittaren aviomies on yhdeksänkymmenen yhdeksän. Melkoinen saavutus.

Käytävä haisee siltä kuin joku olisi antanut siskoni kolmosille pullot ilmanraikastinta ja päästänyt heidät suihkuttelemaan sitä käytävään mielensä mukaan. Keinotekoinen jasmiinin tuoksu täyttää ilman. Leslie nuuhkii hetken ja nyökkää sitten hyväksyvästi, ja kohta hän, valokuvaaja sekä harjoittelijat ja avustajat piirittävät meidät. Tällä kertaa meillä ei ole henkivartijoita mukanamme. He ovat menneet edeltä kaupungintalolle valmistelemaan iltapäivän tilaisuutta. Vuosien mittaan isä on saanut tappouhkauksia niin radikaaliryhmiltä ja puolisolitaallisilta joukoilta kuin kaiken maailman hörhöiltäkin, jotka ovat väittäneet olevansa milloin tarkka-ampujia, milloin kidnappajia ja milloin bioterroristeja. Hän ottaa uhkauksia harvoin tosissaan toisin kuin hänen henkivartijansa.

Kulman takana meitä tervehtii hoivakodin johtaja sekä kaksi uutta kuvaajaryhmää. Me jatkamme kävelykierrosta, ja he kuvaavat. Isä panee kaiken charminsa peliin. Hän kättelee, poseeraa kuvissa, pysähtyy juttelemaan ihmisille, kumartuu pyörätuolien ääreen ja kiittää hoitajia siitä raskaasta ja vaativasta työstä, jota he päivystä toiseen tekevät.

Seuraan mukana ja panen myös parastani. Tyylikäs vanhempi herra tweedkankaisessa knallihatussaan flirttailee kanssani. Ihastuttavalla brittiaksentilla hän kehuu kauniin sinisiä silmiäni. ”Jos olisimme tavanneet viisikymmentä vuotta sitten, olisin houkutellut sinut kanssani treffeille”, mies virnistää.

”Olisit onnistunut siinä”, minä vastaan, ja me nauramme yhdessä.

Yksi hoitajista varoittaa, että herra McMorris on varsinainen hopeatukkainen donjuan. Hän iskee hoitajalle silmää osoittaakseen väitteen todeksi.

Kun tulemme saliin, jossa satavuotissyntymäpäivät ovat juuri alkamassa, tajuan että minulla on hauskaa. Ihmiset tuntuvat viihtyvän täällä. Tämä ei ole niin ylellinen paikka kuin Judy-mummin hoivakoti, mutta tämä on kaukana niistä huonosti johdetuista hoitolaitoksista, joita vastaan on viime aikoina nostettu kanteita. Todennäköisesti yksikään asianomistaja ei tule koskaan saamaan killinkiäkään hyvitystä, sillä hoivakotiketjut käyttävät hyödyksi holding-yhtiötään ja pöytälaatikkofirmojaan, joita ne voivat hakea konkurssiin välttääkseen maksamasta vaaditut korvaukset. Pahinta on ollut se, että yhdellä isän vanhimmista ystäväistä ja tärkeimmistä tukijoista on todistettu olevan kytkös yhteen näistä ketjuista. Ikävä kyllä tässäkin tapauksessa syyttävä sormi osoittaa siihen joka on julkisuudessa esillä, eli isään.

Vastustajat tietävät, että viha ja syyllistäminen ovat tehokkaita aseita.

Juhlasaliin on tuotu pieni puhujakoroke. Minä asetun muun seurueemme kanssa sen viereen lähelle lasiovia, joista on näkymä varjoisaan puutarhaan, missä kukat kukkivat villinä piinaavasta helteestä huolimatta.

Yhdellä suojaisista puutarhapoluista seisoo yksinäinen nainen. Hän katselee kaukaisuuteen eikä vaikuta tietävän juhlista mitään. Hänen kätensä lepäävät kävelykepin päällä. Hänellä on yllään yksinkertainen, kermanvärinen puuvillamekko ja valkoinen neulepaita, vaikka päivä on lämmin. Hänen paksut harmaat hiuksensa on kieputettu letille hänen päänsä ympärille. Värittömissä vaatteissaan

ja harmaassa tukassaan hän näyttää aivan aaveelta, jäänteeltä jostain kaukaisesta ajasta. Tuulenhenkäys pölläyttää sinisadetta hänen vieressään muttei ei näytä osuvan häneen, mikä saa minut todella ajattelemaan, että minä vain kuvittelen näkeväni hänet siinä.

Käännän katseeni hoivakodin johtajaan, kun hän alkaa puhua. Hän toivottaa meidät kaikki tervetulleiksi ja muistuttaa miksi olemme tänään koolla. Ei sitä ihan joka päivä sataa vuotta täytetä. Vielä harvinaisempaa taitaa olla se, että on satavuotiaana edelleen naimisissa nuorudenrakastettunsa kanssa. Tällaisissa juhlissa senaattorinkin kuuluu olla paikalla.

Tämä pariskunta on kuulunut isäni tukijoihin siitä lähtien, kun hän aloitti työt Etelä-Carolinan osavaltion hallinnossa. He ovat tunteneet isän pitempään kuin minä, ja he ovat hänelle melkein yhtä omistautuneita. Päivän-sankari puolisoineen taputtaa käsiään vimmatusti yhteen kun isäni mainitaan nimeltä.

Johtaja kertoo huomion keskipisteenä istuvien hellyttävien rakastavaisten tarinan, joka on kuin romanttisesta elokuvasta. Luci syntyi Ranskassa aikana, jolloin hevoskärryt vielä kulkivat kaduilla. Toisessa maailmansodassa hän kuului Ranskan vastarintaliikkeeseen. Frank toimi taistelulentäjänä, ja hänet ammuttiin alas taistelussa. Muiden avustuksella Luci naamioi Frankin ja salakuljetti hänet loukkaantuneena pois maasta. Sodan jälkeen Frank päätti etsiä Lucin. Tämä asui perheensä kanssa kotitilansa kellarissa, koska talosta ei ollut enää muuta jäljellä.

Heidän ihmeellinen tarinansa on osoitus siitä, että rakkaus kestää, kun se on aitoa ja lujaa ja kun osapuolet ovat valmiita tekemään toistensa vuoksi mitä tahansa. Toivon

että minäkin voisin joskus kokea sellaisen rakkauden, mutta en ole varma onko se edes mahdollista meidän modernille sukupolvellemme. Me olemme koko ajan niin kiireisiä, ja ajatuksemme ovat ihan muissa asioissa.

Vilkaisen kihlasormustani ja ajattelen: *Elliotilla ja minulla on kaikki mitä rakkauteen tarvitaan. Tuntemme toisemme läpikotaisin. Olemme aina olleet yhdessä...*

Syntymäpäivätyttö nousee hitaasti tuolistaan ja tarttuu rakkaansa ojentamaan käsivarteen. He kävelevät yhtä matkaa kumarassa toisiinsa nojaten. En ole koskaan nähnyt mitään suloisempaa. Toivon että vanhempani saisivat elää yhtä vanhoiksi ja kokea saman. Toivon että he saisivat nauttia pitkään eläkkeellä olosta sitten joskus kun isä päättää viimein hidastaa tahtia. Hän ei voi menehtyä sairauteensa nyt viisikymmentäseitsemänvuotiaana. Hän on vielä aivan liian nuori. Häntä tarvitaan vielä niin kotona kuin senaattorin tehtävässään, ja sen jälkeen vanhempani ovat ansainneet paljon rauhallista, yhteistä aikaa.

Rintaani puristaa, ja työnnän nämä synkät ajatukset mielestäni. Leslie aina muistuttaa, että tunteitaan ei saa julkisesti näyttää. *Se ei ole meille naisille sallittua. Se on merkki osaamattomuudesta ja heikkoudesta.*

Tiedän mistä hän puhuu, sillä sama pätee oikeussalissa. Naisasianajajilta vaaditaan aina vähän enemmän. Meillä on omat sääntömme.

Isä tervehtii Frankia, kun he kohtaavat puhujakorokkeen luona. Frank pysähtyy, suoristaa ryhtinsä ja tervehtii isääni sotilaallisella eleellä. Heidän katseensa kohtaavat. Kameran linssin läpi se saattaa näyttää täydelliseltä otokselta, mutta he eivät tee sitä kameraa varten. Isä puristaa huulensa yhteen ja pidättelee kyyneliä.

Ei ole hänen tapaista antaa tunteidensa näkyä.

Huuleni vapisevat, ja joudun nieleskelemään. Painan hartiat alas ja käännyin katsomaan mitä nainen puutarhassa tekee. Hän seisoo edelleen tuijottamassa kaukaisuuteen. Kuka hän on? Mitä hän siellä näkee?

Kovääninen ”Paljon onnea vaan” kantautuu ikkunan läpi hänen korviinsa, ja hän kääntyy hitaasti katsomaan. Tiedän että pian kamerat tallentavat minun harhailevan katseeni, mutta en saa silmiäni irti tuosta naisesta. Haluan nähdä hänen kasvonsa. Ovatko ne yhtä tyhjä kuin kesän taivas? Vaelteleeko hän puutarhassa muuten vain, vai onko hän jättänyt juhlat tarkoituksella väliin?

Leslie seisoo takanani ja kiskaisee minua hihasta, ja minä jään kiinni kuin koulutyttö joka puhuu salaa jonossa.

”Paljon onn... keskity”, hän laulaa korvaani, ja minä nyökkään. Hän siirtyy kohtaan josta saa otettua kuvia isän Instagramiin. Senaattorilla on tili kaikissa tärkeissä sosiaalisen median kanavissa, vaikkei isä edes tiedä miten niitä käytetään. Hänen somevastaavansa on varsinainen velho.

Juhlallisuudet jatkuvat. Kamerat räpsyvät. Onnelliset perheenjäsenet pyyhkivät kyyneliään ja ottavat videoita, kun isä pitelee käsissään kehystettyä onnittelukirjettä.

Kakku jossa lepattaa sata kynttilää kääntää saliin.

Leslie on riemuissaan. Huone pullistelee onnesta ja liikutuksesta kuin heliumpallo. Tarvittaisiin vain vähän lisää iloa, ja se leijuisi pois.

Joku puristaa sormensa ranteeni ympärille niin yllättäen että kavahdan kauemmas, mutta pysähdyn yhtä äkisti jotten aiheuttaisi kohtausta. Ote on kylmä, luiseva ja täri-

sevä mutta yllättävän vahva. Käännyin ja näen naisen puutarhasta. Hän suoristaa köyryn selkensä ja katsoo minua hortensian värisillä silmillään, jotka ovat pehmeät ja keskeltä kirkkaansiniset ja reunoilta aavistuksen sumeammat – aivan kuten kukat kotonamme Drayden Hillissä. Hänen ryppyiset huulensa väpättävät.

Ennen kuin ehdin tehdä mitään, hoitaja tulee hakemaan naisen pois. ”May”, hän sanoo päättäväisesti ja katsoo minua pahoitellen. ”Tule, mennään. Sinun ei pitäisi olla täällä häiritsemässä vieraita.”

Nainen ei höllennä otettaan ranteestani vaan puristaa sitä entistä lujempaa. Hän näyttää siltä kuin haluaisi minusta jotakin, mutta en keksi mitä se voisi olla.

Hän katsoo minua silmiin ja kuiskaa:

”Fern?”